

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Sylwia Sobczak-Piżuch

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu Ewy Czarnoty-Szopf

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2016 roku we Wrocławiu

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

D. P.

ur. (...) w M.

syna Z. i G. z domu U.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

W dniu 3 sierpnia 2014 roku około godz. 1:50 na drodze krajowej nr (...) (212,3 km), w pobliżu miejscowości W., naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy, w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...), jadąc z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem zjechał na przeciwległy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z zestawem ciężarowym S. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...), w następstwie czego pasażerka V. (...)E. G. doznała złamania niestabilnego miednicy w postaci złamania kości krzyżowej po stronie lewej, złamania przezpanewkowego obu stawów biodrowych, złamania górnej gałęzi kości łonowej prawej i złamania kości kulszowej po stronie lewej oraz złamania zęba obrotnika kręgu szyjnego 2 (C2), które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

tj. przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie w sprawie warunkowo umarza, wyznaczając jednocześnie okres próby na 2 (dwa) lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. G. nawiązkę w kwocie 7000 zł (siedmiu tysięcy złotych);

III. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zasądza od oskarżonego koszty sądowe w sprawie w kwocie 1716,28 zł oraz wymierza mu 100 złotych opłaty.

Sygn. akt II K 327/15

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 2 sierpnia 2014r. około godz. 23.00 D. P. wraz ze znajomymi: E. G., A. A. i A. A. (1) wracali z festiwalu W.. Jechali w kierunku W.. Poruszali się samochodem marki V. (...) nr rej. (...). D. P. był kierowcą. Od rozpoczęcia powrotu zatrzymywał się po drodze celem wypoczynku.

Samochód był sprawny technicznie. D. P. był trzeźwy. Nie czuł się zmęczony.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 156, zeznania E. G. – k. 61, 168,

zeznania świadka A. A. – k. 75, 168, zeznania świadka A. A. (1) – k. 75

- 76, 168, opinia dot. samochodu V. (...) – k. 24 – 50, sprawozdanie z

badania próbki krwi – k. 54 – 55).

W samochodzie z tyłu za kierownicą siedziała E. G. Obok kierowcy siedziała A. A. (1). Wszyscy jadący mieli zapięte pasy bezpieczeństwa. Pasażerki samochodu spały podczas jazdy.

(Dowód: zeznania E. G. – k. 61, 168, zeznania świadka A. A. – k. 73, 168,

zeznania świadka A. A. (1) – k. 75 - 76, 168).

Dnia 3 sierpnia 2014r. w godzinach nocnych samochodem marki S. o nr rej. (...) wraz z naczepą w kierunku B. jechał M. O.. Był trzeźwy. Mężczyzna jechał z 17 tonowym ładunkiem. Jezdnia była sucha. Po przerwie, jaką zrobił pod W. ujechał około 200 km, kiedy na drodze krajowej nr (...) (212,3 km), w pobliżu miejscowości W., zobaczył wjeżdżający na jego pas jadący z przeciwka samochód marki V. (...) nr rej. (...), prowadzony przez D. P.. M. B. użył wówczas sygnału świetlnego, po którym V. (...) powrócił na swój pas ruchu i kontynuował jazdę.

Kiedy pojazdy miały się minąć, samochód kierowany przez D. P. ponownie, gwałtownie zjechał na pas, którym w przeciwnym kierunku poruszał się pojazd marki S.. Doszło do zderzenia.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 156, zeznania świadka M. O. – k.

77 – 78, 168, protokół oględzin miejsca wypadku – k. 4 – 5, szkic miejsca

wypadku drogowego – k. 6, protokoły oględzin pojazdów – k. 7 – 12, proto-

kół badania trzeźwości M. O. – k. 15, dokumentacja fotogra-

ficzna – k. 67 – 72).

W wyniku zajścia E. G. doznała złamania niestabilnego miednicy w postaci złamania kości krzyżowej po stronie lewej, złamania przepanewkowego obu stawów biodrowych, złamania górnej gałęzi kości łonowej prawej i złamania kości kulszowej po stronie lewej oraz złamania zęba obrotnika kręgu szyjnego 2 (C2), które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas dłuższy niż 7 dni.

A. A. (1) i A. A. oraz M. O. doznali obrażeń, które spowodowały naruszenia czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni.

Po zdarzeniu D. P. odwiedzał E. G.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 156, zeznania świadka E. G. – k. 61, 168,

opinia sądowo – lekarska – k. 92 – 93, dokumentacja lekarska – k. 60, 80 –

87, 89 – 90).

D. P. w przeszłości pracował jako kierowca. Ma opinię spokojnego kierowcy. E. G. jeździła z D. P. samochodem. Nie odczuwała lęku.

(Dowód: zeznania E. G. – k. 61, 168).

Oskarżony D. P. to dwudziestoczeroletni bezdzietny mężczyzna stanu wolnego.

D. P. uzyskał wykształcenie średnie i jest technikiem logistykiem. Od czasu wypadku, na skutek odniesionych obrażeń przechodzi rehabilitację. Obecnie utrzymuje się ze świadczenia rehabilitacyjnego w kwocie 562 zł. Nadto studiuje.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też karany sądownie. Cieszy się pozytywną opinią w miejscu zamieszkania.

(Dowód: KRK – k. 95, wyjaśnienia oskarżonego – k. 155, informacja kuratora – k.

161).

W toku postępowania oskarżony konsekwentnie przyznawał się do zarzucanego mu czynu.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o szczere i obiektywne zeznania M. O. (k. 77 – 78, 168), który opisał zachowanie na drodze samochodu marki V. (...) nr rej. (...), który jechał z przeciwnego w stosunku do niego kierunku jazdy. Wskazał też miejsce i okoliczności zderzenia, zeznając, że samochód marki V. (...) przed zdarzeniem już wcześniej zjechał na jego pas, jednak, kiedy użył sygnałów świetlnych, samochód zjechał spowrotem na swój pas ruchu.

Sąd wykorzystał też wzajemnie spójne zeznania A. A. (1) (k. 75 – 76, 168) i A. A. (k. 73, 168), z których każda opisała rozmieszczenie pasażerów w samochodzie. Każda też wskazała, że wkrótce po zajęciu miejsca w pojeździe wszyscy pasażerowie zasnęli.

Sąd wykorzystał też wiarygodne bo szczegółowe i w dużej mierze oparte na dokumentacji medycznej relacje E. G. (k. 61, 168), która zeznała na okoliczność odniesionych obrażeń, jak też wcześniejszych podróży z D. P.. – Także i ona, jednak, nie miała wiedzy o okolicznościach zdarzenia, gdyż zasnęła.

W toku postępowania Sąd wykorzystał także wyjaśnienia oskarżonego (k. 156), przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, co potwierdzone zostało relacjami M. O.. Oskarżony wskazał, co prawda, że zdarzenia nie pamięta, lecz zeznania świadka M. O. nie pozostawiają wątpliwości, iż kierowany przez niego samochód dwukrotnie wjechał na sąsiedni pas ruchu. Nadto, D. P. wskazał, że wieczorem kiedy wracali zatrzymywał się celem „rozprostowania się”, co potwierdziła też E. G.. Nie czuł się zmęczony.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie, Sąd wykorzystał też niekwestionowane przez strony, sporządzone przez uprawnione podmioty protokoły: oględzin miejsca wypadku (k. 4 – 5), który – podobnie jak szkic miejsca wypadku drogowego (k. 6), oraz dokumentacja fotograficzna (k. 67 – 72) wskazywał na miejsce zdarzenia, warunki atmosferyczne oraz pozostawione na drodze ślady. Wykorzystano również protokół oględzin pojazdów (k. 7 – 12), oraz opinię dot. samochodu V. (...) (k. 24 – 50).

W toku postępowania posłużono się również fachową, sporządzoną w oparciu o wskazania wiedzy fachowej oraz niekwestionowane przez strony dokumenty medyczne - opinią sądowo lekarską (k. 92 - 93), wskazującą na charakter i rodzaj odniesionych przez pokrzywdzonych obrażeń.

Wykorzystano też sporządzone przez właściwe podmioty badania trzeźwości M. O. (k. 15), jak również jego kartę karną (k. 95), oraz informację kuratora dotyczącą opinii w miejscu zamieszkania (k. 161).

W związku z tym, warunkowo umorzono postępowanie wobec D. P. oskarżonego o to, że W dniu 3 sierpnia 2014 roku około godz. 1:50 na drodze krajowej nr 5 (212,3 km), w pobliżu miejscowości W., naruszył zasady bezpieczeństwa

w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy, w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...), jadąc z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem zjechał na przeciwległy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z zestawem ciężarowym S. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...), w następstwie czego pasażerka V. (...) E. G. doznała złamania niestabilnego miednicy w postaci złamania kości krzyżowej po stronie lewej, złamania przezpanewkowego obu stawów biodrowych, złamania górnej gałęzi kości łonowej prawej i złamania kości kulszowej po stronie lewej oraz złamania zęba obrotnika kręgu szyjnego 2 (C2), które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

W świetle, bowiem, wyjaśnień oskarżonego, zeznań M. O., dokumentacji medycznej oraz opinii sądowo – lekarskiej dotyczącej obrażeń odniesionych przez pasażerki V. (...), okoliczności zdarzenia nie budzą wątpliwości. Podobnie, wątpliwości Sądu nie budzi wina oskarżonego, który doprowadził kierowany przez siebie pojazd do poruszania się z prędkością, która uniemożliwiła mu odpowiednią reakcję na drodze – w szczególności na nadjeżdżający z przeciwnej strony i prawidłowo jadący zestaw ciężarowy. Sąd zwrócił też uwagę na wywiedzioną na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. okoliczność, w myśl której przyczyną powyższego było to, że oskarżony zasnął za kierownicą. Wskazują na to, bowiem, jego zachowanie na drodze na krótko przed zdarzeniem – w szczególności wcześniejszy wjazd na przeciwległy pas ruchu, a następnie – po sygnale świetlnym kierującego S. - powrót na właściwy pas ruchu, jak też wynikający z protokołu oględzin miejsca zdarzenia – brak śladów hamowania kierowanego przez niego pojazdu. Zaśnięcie za kierownicą, zresztą, było bardziej korzystne od przyjęcia dla oskarżonego niż stwierdzenie, że umyślnie i celowo poruszał się z nadmierną prędkością.

Zgodnie z powyższym przyjęto zatem, że wina oskarżonego, który podczas drogi powrotnej mimo tego, że nie czuł się zmęczony, zatrzymywał się w celu odpoczynku od pokonywanej trasy („rozprostowania”), nie była znaczna.

Co więcej, Sąd stwierdził, że pomimo umorzenia postępowania D. P. będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wnioski takie wyciągnięto na podstawie jego zachowania w miejscu zamieszkania, jak też w związku z tym, że po zdarzeniu interesował się stanem zdrowia pokrzywdzonej, którą odwiedzał. Podkreślić też trzeba, że oskarżony nie był wcześniej karany.

W związku z tym, postępowanie o czyn z art. 177 § 1 k.k. wobec D. P. warunkowo umorzono na okres 2 lat próby, zobowiązując jednocześnie do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonej E. G. nawiązkę w kwocie 7000 zł. Kwotę tą uznano, bowiem, za adekwatną do odczuwanych przez nią cierpień i stresu, których przyczyną był przedmiotowy wypadek.

Mając na względzie, że oskarżony, który dopuścił się czynu zabronionego winien ponieść koszty postępowania, które wywołał, Sad – uznając, iż z uwagi na poprawiający się stan jego zdrowia, będzie w stanie podjąć pracę pozwalającą mu na ich pokrycie bez uszczerbku dla własnego utrzymania – obciążył go jego kosztami i wymierzył opłatę .